

13. Οἱ ἐρχόμενοι τελευταῖοι εἰς τὰ συμβούλια τῆς Ἐπικρατείας, τιμωροῦνται διὰ θανάτου.

14. Οἱ παῖδες μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἐτῶν, ὀφείλουσι ν' ἀνατρέφονται μακρὰν τῶν γονέων των.

15. Τὰ δανειζόμενα ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ θέλουσιν ἀποδοθῆ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

16. Ὑπάρχει ἕτερος κόσμος, καὶ ὅσοι αὐτοκτονοῦνται ἐνταῦθα ὕπως ἀκολουθήσωσι τοὺς φίλους των θέλουσιν ἐκεῖ συζῆσαι μετ' αὐτῶν.

17. Αἱ διδόμεναι τῷ θνήσκοντι ἐπιστολαί, ἢ ριπτόμεναι ἐντὸς τῶν πυρῶν, διαβιβάζονται πιστῶς εἰς τὸν ἐκεῖ κόσμον.

18. Ὁ ἀπειθὴς ἔστω ἀποβεβλημένος ἄς μὴ ἀπαλαύῃ οὐδεμιᾶς δικαιοσύνης, ἄς μὴ ᾖ δεκτὸς εἰς οὐδὲν ὑπουργημα.

19. Οἱ οἰκοδεσπότες ὄντες βασιλεῖς ἐντὸς τῆς οἰκίας των, ἔχουσι δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τῶν τέκνων καὶ τῶν δούλων αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ πρώτιστα ἀξιώματα τῶν Δρυϊδῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος παρατηρεῖ πόσον εὐκόλον ἦν εἰς τοὺς ἰσάρχας τούτους, οἵτινες ἰδιοποιοῦντο τὴν πρώτην ἀνατροφὴν τῆς νεότητος, καὶ ἐπληττον δι' ἀναθέματος ὄντινα ἐτόλμα νὰ τοῖς ἀπειθῆ, πόσον ἦν εὐκόλον νὰ ἀρχωσι τῆς δημοσίας γνώμης καὶ νὰ ὑποτάττωσι πάντα τὰ πνεύματα.

I. Δ. Τ.

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ Μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΞΑΝΔΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ὅρα Φυλ. Ζ')

— Ποῦ εἴμεθα; ἤρώτησεν ὁ Φράντζ μετ' ἐταραγμένην φωνήν.

— Φοβεῖσαι, φρούραρχε; ἤρώτησεν ἡ ἄγνωστος μετ' περιφρονητικὸν γέλωτα.

Ὁ Φράντζ δὲν ἀπήντησεν, ἠννόησεν ὅτι εἶχεν ἀδίκον καὶ ὅτι ὁ φόβος τὸν εἶχε κυριεύσει, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ κρατηθῆ, ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ ὑποκρύψῃ τὸν φόβον του, διὸ ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ. Μετὰ τινος ὁμοῦ στιγμῆς καταληφθεὶς ὑπὸ ζάλης ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἄγνωστον.

— Κάθησον! ἔκραξεν αὐτῇ.

Ὁ Φράντζ ἔν ὁ φόβος ἀπεκαθίστα μανιώδῃ, ἐπροχώρει πάντοτε.

— Κάθησον! ἐπκνέλαβε μετ' φωνὴν πλήρη ὀργῆς.

Βλέπουσα ὅμως αὐτὸν ἐξακολουθοῦντα τὸ βιάσασθαι, ἔκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ σανίδωμα τοσοῦτον βιαίως, ὥστε ἡ γόνδολα ἐκλονίσθη ὁ δὲ Φράντζ λειποθυμημένος ἔπεσεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν εἶδε τὴν ἄγνωστον κεκλιμένην πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ κλαίουσαν. Συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς πικρᾶς λύπης τῆς καὶ λησμονῶν τὰ διατρέξαντα, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν τὴν ἔφερε νὰ καθίσῃ πλησίον του, ἀλλ' ἡ ἄγνωστος δὲν ἔπαυσε κλαίοντα.

— ὦ ἔρω μου! ἀνεφώνησεν ὁ Φράντζ, διατί αὐτὰ τὰ δάκρυα;

— Ὁ λέων! ὁ λέων! ἀπήντησεν ὑψοῦσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν βραχίονά της, τὸν λευκὸν ὡς μάρμαρον.

Ὁ Φράντζ ἔστρεψε τὸ ὄμμα του πρὸς τὸ μέρος ὅπου τῷ ἐδείκνυε καὶ παρατήρησε τὸν ἀστριισμόν τοῦ λέοντος λάμποντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεφῶν.

— Τί πρὸς ἡμᾶς; οἱ ἀστέρες οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιροὴν ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου μας, πλὴν καὶ τὴν ἐλάχιστην ἐάν εἶχον ἠθέλαμεν εὑρεῖ ἀστέρας εὐνοϊκοὺς νὰ παλαίσωσιν ἐναντίον τῶν ὀλεθρῶν.

— Οἴμοι! Ἡ Ἄσραδίτη κατεκλίνθη καὶ ὁ λέων ὑψώθη! παρατήρησον ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται ἐκεῖθεν!

Τοὺς λόγους τούτους ἐπρόφερε μετ' εἶδος τι παραφορᾶς καταβιβάζουσα τὸν βραχίονά της πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Φράντζ στρέψας τὸ ὄμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδε μαῦρον σημεῖον ὅπερ ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κύκλος φωτός.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησε πλήρως ἐκπληξέως.

— Εἶναι τὸ πεπρωμένον, ἀπήντησεν, ὅπερ προχωρεῖ ἵνα λάβῃ τὸ θῆμα του. Ὅποιον; θὰ ἐρωτήσῃς ἐκεῖνο ὅπερ ἐγὼ αὐτὴ θὰ θελήσω. Ἦκουτες νομίζω τὰ ἀδόξενα περὶ τῶν εὐγενῶν Αὐστριακῶν οἵτινες εἰσῆλθόν μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν γόνδολάν μου καὶ δὲν ἀνεφάνησαν ἕκτοτε. . .

— Ναί, ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶν ψευδῆ.

— Εἰσὶν ἀληθῆ! ὀφείλω ἢ νὰ ἐξολοθρεύσω ἢ νὰ ἐξολοθρευθῶ. Ὅστις τοῦ ἔθνους σου μετ' ἐρωτεύθη, χωρὶς ἐγὼ νὰ αἰσθανθῶ τοιοῦτον τι δι' αὐτὸν ἀποθνήσκει.

Ἐνόσω ἡ καρδίκα μου μένει ἐλευθέρῃ θὰ ζήσω προξενούσα θάνατον, ὅποτε ὅμως ἐρασθῶ τινὸς θὰ ἀποθάνω! Ἴδου τὸ πεπρωμένον μου.

— Θεέ μου! ποῖα λοιπὸν εἰς' ἐσὺ!

— ὦ! πῶς προχωρεῖ! Ἐν διαστήματι ἐνὸς λεπτοῦ θὰ ἦναι ἐφ' ἡμῶν. Ἀκούεις; ἀκούεις;

Τὸ μαῦρον σημεῖον ἐπλησίαζε μετ' ἀκατανόητον ταχύτητα, λαβὸν τὸ σχῆμα γιγαντιαίου πλοίου. Ἐρυθραὶ λάμ-

ψεις ἐξήρχοντο τῶν πλευρῶν του περιζωνύουσαι αὐτὸ πανταχόθεν. Ὑπερμεγέθη φαντάσματα ἴσταντο ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ πληθὺς ἄπειρος κωπῶν ὑψαῦτο καὶ κατεβιάζετο κρούουσα τὸ κύμα μὲ φοβερόν πάταγον, φωναὶ δὲ βροντώδεις ἔφαλλον τὸ « Ἡμέραι ὀργῆς », συντροφεύμεναι ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν ἀλύσεων.

— ὦ, ζωὴ! ζωὴ! ἐπανέλαβεν ἡ ἄγνωστος μετ' ἀπελπισίας. ὦ Φράντζ, ἰδοὺ τὸ πλοῖον! τὸ ἀναγκωρίζεις;

— Ὅχι! τρέμω εἰς τὸ φοβερόν τοῦτο θέαμα, δὲν τὸ γνωρίζω ὅμως.

— Εἶναι ὁ Βουκένταυρος! Οὗτος κατεβρόχθισε τοὺς συμπατριώτας σου. Ἦσαν ἐνταῦθα, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, τὴν ἰδίαν ὥραν, καθήμενοι πλησίον μου εἰς τὴν γόνδολαν ταύτην. Ἐπλησίαζε ὡς πλησιάζει καὶ τώρα. Φωνή τις ἔκραξε — Τίς εἶ; — Αὐστρία, ἀπήντησα. — Μισεῖς ἢ ἐράσσαι; ἐπανέλαβεν ἡ φωνή. — Μισῶ, ἀπήντησα, ἡ δὲ φωνὴ ἀνέκραξεν — Ζήθι! — Εἶτα τὸ πλοῖον διέβη ἐπὶ τῆς γόνδολας καὶ κατεπόντισε τοὺς συμπατριώτας σου, ἐμὲ δὲ ἔφερον ἐν θριάμβῳ ἐπὶ τῶν κυμάτων.

— Καὶ σήμερον; . . .

— Οἴμοι! ἡ φωνὴ θά ὀμιλήσῃ ὀσονούπω.

Τωόντι, φωνὴ πένθιμος καὶ ἡχηρὰ ἐπιβάλλουσα σιωπὴν εἰς τὸ τρομερὸν πλήρωμα τοῦ Βουκενταύρου ἔκραξε: — Τίς εἶ;

— Αὐστρία! ἀπήντησεν ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς ἀγνώστου.

Χορὸς βλασφημιῶν ἐξεῤῥάγη ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου ὅστις ἐπλησίαζε μὲ ταχύτητα αὐξουσάν, εἶτα νέα ἐπῆλθε σιωπὴ, ἡ δὲ φωνὴ ἐπανέλαβεν.

— Μισεῖς ἢ ἐράσσαι;

Ἡ ἄγνωστος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μὲ φωνὴν βροντώδη ὡς τοῦ κεραυνοῦ.

— Ἐρῶμαι! ἀνεβόησεν.

— Ἐξεπλήρωσας τὸ πεπρωμένον σου; ἐράσσαι τῆς Αὐστρίας, ἀπόθανον Βενετία!

Φωνὴ ἰσχυρὰ, φωνὴ σπαραξικάρδιος καὶ πλήρης ἀπελπισίας διέσχισε τὸν ἀνεμῶν, ὁ δὲ Φράντζ ἐχάθη ὑπὸ τὰ κύματα ἀναβὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν δὲν εἶδε τὸ παραμικρόν ἢ τε γόνδολα, ἢ ἐρωμένη του καὶ ὁ Βουκένταυρος εἶχαν γίνεαι ἄφαντοι. Μικρὰ μόνον φῶτα ἐλαμπόν μακρόθεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ταῦτα δὲ ἦσαν οἱ φανοὶ τῶν ἀλιέων τοῦ Μονράνου. Ὁ Φράντζ ἐκολύμβησε πρὸς τὴν νῆσον των, ὅπου καὶ ἔφθικεν ἐντὸς μιᾶς ὥρας. . . . Πτωχὴ Βενετία!

Ἡ Βέππα ἔπαυσε τὴν διήγησίν της δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν της, ἄπερ ἐθλιρούσαμεν ἐν σιωπῇ χωρὶς νὰ ζητήσωμεν νὰ τὴν προκηγορήσωμεν. Ἀλλ' ἀδύνατος ἀπομάχασα ταῦτα.

— Πολὺ καλὰ, διατί εἴσθε τόσοι κατηρεῖς; μᾶς εἶπε μετὰ τῆς ἰδιοτρόπου ἐκαίνης ζωηρότητός της. Τοιοῦτον ἀ-

ποτέλεσμα φέρουν ἐφ' ὑμῶν τὰ φαντασιώδη διηγήματα; Δὲν ἤκούσατε ποτὲ νὰ λέγουν περὶ τοῦ Βενετικοῦ Πλούτωνος; Δὲν τὸν ἀπηντήσατε ποτὲ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ εἰς τὸ Αἶδο; Εἶναι καλὸς δαίμων μὴ κακοποιῶν εἰμὴ τοὺς δυνάστας καὶ προδότας. Δύναται νὰ εἴπη τις ὅτι εἶναι τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Βενετίας; ἀλλ' ὁ ἀντιβασιλεὺς μαθὼν ἐμμέσως πως καὶ συγκεχυμένως τὸ ἐπικίνδυνον συμβάν τοῦ Λέχτεν Στεῖν, παρακάλεσε τὸν Πατριάρχην νὰ κάμῃ μέγαν ἐξορκισμόν ἐπὶ τῶν βίχων, ἔκτοτε δὲ ὁ Πλοῦτων δὲν ἀνεφάνη πλέον.

ΕΑΕΝΗ Ν'

ΕΝΔΟΞΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ.

ΚΟΣΣΟΥΘ.

Ὁ Λουδοβίκος Κοσσούθ, ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ἐγεννήθη ἐν Μονάκ (Monak) ἐν τῷ κομητᾶτι τοῦ Ζεμπλίνου (Zemmlinn) τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1802 ἐξ ἀρχαίας τινὸς Κροατικῆς οἰκογενείας. Τελειώσας τὰς σπουδὰς του ἀνεδείχθη δόκτωρ τῆς νομικῆς κατὰ τὸ 1826 καὶ ἀπεκτιήσατο μεγίστην δημοτικότητα διὰ τῶν φιλελευθέρων ἀγαρεύσεών του εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον, καὶ διὰ τῶν μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας μεσιτεύσεών του κατὰ τὰς ἐνεκεν τῆς ἐπισυμβάσης χολέρας ἐγερθεῖσας διχονοίας. Κατὰ τὸ 1832 ἀπῆλθεν εἰς τὴν Δίαιταν τοῦ Πρεσβούργου ἐνθα ἀντεπροσώπευσε τοὺς ἀπόντας βουλευτάς. Ἐκεῖ ἐσύστησε μετὰ τοῦ κόμητος Οὐεσσελενύη (Wesselényi) ἐφημερίδα ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρακτικὰ τῆς Διαιτήσεως (Országgyűlési tudósítások), ἧτις μετὰ τὴν λήξιν τῆς Διαιτήσεως ὀνομάσθη Πρακτικὰ τοῦ Δήμου (Törvényhatósági Tudósítások). Ἡ κυβερνητικὴ πτοηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀπηγόρευσε τὴν περαιτέρω δημοσιεύσιν της θέσασα ὑπὸ κράτησιν τὸν Κοσσούθ, τὸν Οὐεσσελενύη καὶ πολλοὺς ἄλλους κατηγορηθέντας ὡς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας καὶ καταδικασθέντας ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς τετραετὴ φυλάκισιν. Ἡ ἀμνηστία ὅμως τοῦ 1840 τοῖς ἐδώρησα τὴν ἐλευθερίαν, ὁ δὲ Οὐγγρικός λαὸς ἐν τῷ ὑπερμέτρῳ ἐγθουσιασμῷ αὐτοῦ ἐσύστησεν ἐθνικὴν ὑπὲρ τοῦ Κοσσούθ συνεισφοράν.

Τὸ 1841, ὁ Κοσσούθ ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Πέστης (Pesti-Hirlap), ἧτις μετ' οὐ πολὺ κατέστη τὸ ὄργανον τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν τῆς Οὐγγαρίας. Ἀποσυρθεὶς ὅμως τῆς συντάξεως τοῦ φύλλου ἔνεκεν ἐριδος τινός, ἐνησχολήθη ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ